

To all Sakam
Knigi members -
With love,
Julie James

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ
www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Love Irresistibly
© 2013 Julie James

Copyright © за македонското издание
Издавачка куќа Сакам книги, 2015

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги
Преведувач Ивана Спасев
Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев
Компјутерска обработка Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2015
Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатувач, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

Една неодолива љубов

Од авторот на „Наша Една свадба“

Џули Џејмс

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Еген

БРУК ТАРКЕР ЗАСТАНА пред шанкот во ресторанот Шор, подготвена да си нарача ручек. Меѓутоа, шанкерот беше побрз од неа.

„Еј, еве ја мојата омилена муштерика - *Пилешко Тако, Екстра Луто*.“ Тој ѝ се исклешти. „Така те викам.“

Да, таа го сфати тоа. „Претпоставувам дека сум имала и полоши прекари“, рече Брук додека шанкерот одеше кон касата за да ја внесе нејзината нарачка. Таа навистина беше редовна муштерика и се гордееше со тоа. Ресторанот се наоѓаше на само два блока од нејзината канцеларија, на самата улица на плажата, а тоа го правеше совршена локација за бегство на паузите. И го правеше најдоброто пилешко тако во градот. Не дека таа беше пристрасна.

Добро, можеби беше малку пристрасна.

Му подаде една банкнота од дваесет долари. „Ќе земам и еден милкшејк од јагода и манго.“

„Ооо, милкшејк. Денес малку се опуштаме, а?“ Веројатно во раните дваесетти години, со руса коса и исончано лице, шанкерот изгледаше како типче кое неодамна дипломирало на факултет и сега планира да поминува многу време играјќи одбојка на плажата летово.

Тој ја пренесе нарачката на Брук во кујната, а потоа

повторно погледна во неа. „Имам чувство дека треба да знам нешто повеќе за тебе, Пилешко Тако, Екстра Луто.“ Тој ѝ намигна. „Со оглед на тоа што редовно се гледаме скоро секој ден веќе цел месец.“ Погледна во нејзиниот формален син костум. „Мислам дека ти си... адвокатка.“

„Добро мислиш.“

„Знаев. Гарантирам дека си една од оние кои ебаваат маме на суд.“

Брук се воздржа за да не се насмее. Навистина требаше да го поштеди кутриот тип од срам, но ова беше некако забавно. „Не, всушност, јас не одам на судења.“ Одлучи да му помогне малку. „Работам како главен советник за една компанија овде во Чикаго.“

Тој драматично одглуме дека е импресиониран. „Види ја ти неа, госпоѓица Важна. Каква компанија?“

„За ресторани и барови.“

„Каква коинциденција. Двајцата сме во ресторанскиот бизнис.“ Тој ги потпре лактите на шанкот, упатувајќи ѝ еден шмекерски секси поглед кој сигурно му помагаше да собира големи бакшиши од женската клиентела. „Касмет е.“

Или можеби не толку многу. Брук крена една веѓа. „Треба ли да флертуваш со муштериките?“

На ова, тој само одмавна со раката и ѝ упати една мангупска насмевка. „Најверојатно не. Но за тебе, Пилешко Тако, Екстра Луто, ќе ги прекршам правилата. Само не им кажувај на оние труповите во дирекција.“

Брук сега мораше да си го гризне внатрешниот дел од образот за да не се насмее на ова. Ах, е сега дефинитивно не можеше да му каже на кутриот тип. Тогаш еден глас го извика нејзиното име.

„Да не бегате од работа попладнево, госпоѓице Паркер?“

Брук се сврте и го виде Курт МекГрегор, еден од менаџерите на Шор. „За жал, не. Се искрадов само на мала пауза.“

Курт покажа кон шанкерот. „Се надевам дека Рајан е доволно услужлив и дека се однесува добро со Вас.“

„Да, Рајан е многу шармантен“, го убеди таа.

Шанкерот го впери показалецот прво во едниот, а потоа во другиот. „Вие двајца се знаете?“

На ова, Курт се закикоти. „Може да се каже така. Рајан, ова е Брук Паркер од дирекција. Таа е главен советник во Стерлинг.“

Широката насмевка на лицето на шанкерот веднаш ја замени паничен израз. „Ох, да му се плукнам. Ресторани Стерлинг. Односно луѓето кои ми даваат плата?“

„Едни и единствени“, рече Брук.

Шанкерот изгледаше како да проголтал бубачка. „Јас штотуку те нареков труп.“

„И госпоѓица Важна.“

„Те молам немој да ме отпуштиш“, шепна тој.

Брук се преправаше дека размислува за ова. „Да ти кажам право, во искушение сум. Но отпуштањето повлекува многу папирологија. А тоа не е нешто со што би сакала да се занимавам во петок попладне. Мислам дека ќе почекам до понеделник.“ Таа забележа дека неговите очи се ококорија. „Се шегувам, Рајан.“

Курт гласно се накашла. „Рајан, можеби нема да биде лошо да провериш до каде е нарачката на госпоѓицата Паркер?“

Шанкерот се исправи и очигледно му олесни што го ослободија. „Добра идеја. Нарачката за Пилешко Так - ух, госпоѓица Паркер, доаѓа веднаш.“

И тогаш летна кон кујната.

Курт се сврте накај неа откако шанкерот замина. „Добро, сериозно. Мислиш дека треба да го отпуштам?“

„Ма неее. Тој секогаш тајно ми додава уште по некое феферонче. Вреди да се задржи.“

На ова, Курт се закикоти, а потоа покажа кон балконот. „Ќе останеш? Сигурен сум дека ќе успеам да ти најдам некоја маса со поглед кон езерото ако сакаш да јадеш тука.“

Брук погледна кон масите покриени со чадори на сончевиот балкон. Идејата ја искушуваше. Беше прекрасен јунски ден, а погледот од балконот еден од најдобрите во Чикаго: облакодери величествено исправени зад синото блескаво Мичигенско Езеро. Меѓутоа, денес должноста повикуваше. Всушност, должноста повикуваше секој ден. Должноста ја имаше меморирано Брук на копчето за брзо бирање.

„Посакувам да можев. Но имам конференциски повик за“ - Брук погледна на саат - „ау, за дваесет минути.“

Шанкерот Рајан излезе од кујната со хартиена кеса за носење и милкшејк. Ги спушти на шанкот пред Брук со засрамена насмевка и повторно се повлече во кујната.

„Да не случајно овој конференциски повик има некаква врска со одредена зделка за која преговараш со Степлс?“ праша Курт скришно откако Рајан исчезна.

Лицето на Брук не издаваше ништо. „Не можам ниту да го потврдам, ниту да го негирам постоењето на таква зделка.“

„Кажано како што може да каже само вистински адвокат.“

Брук му намигна, а потоа си ја зеде нарчката и се упати кон вратата. „Секогаш.“

БРУК НАБЕЗДИНА ТИ помина двата блока од ресторанот на плажата до елегантната осумкатна зграда на авенијата Мичиген која беше дом на корпоративните канцеларии на Стерлинг. Со такото и милкшејкот в рака, таа се пикна во кружната вртлива врата и му мавна на Мек, пензионираниот полицаец кој беше обезбедување тука, додека поминуваше низ лобито упатена кон лифтовите.

Кога Ијан Стерлинг, директорот на Ресторани Стерлинг, ѝ пријде пред две години со понуда да стане нивни главен советник, тој беше многу отворен во врска со својата визија и планови. Човекот ја имаше основано

компанијата со еден ресторан, американско бистро во срцето на центарот на Чикаго, а во текот на следните осум години имаше отворено уште шест ресторани на сосема различни точки од спектарот; од актуелно летно место (Шор), до ирски паб во јужниот дел од градот, до Соња, скапоцениот камен на компанијата кој баш оваа година имаше добиено три престижни ѕвездички од Мишелин.

Многу сопственици на ресторани ќе се задоволеа со тоа, но не и Ијан Стерлинг. Тој беше агресивен, амбициозен и имаше планови. Големи планови.

Пријател на пријател го познаваше сопственикот на клубот Чикаго Кабс, а Ијан го имаше убедено сопственикот да размисли за опцијата да му дозволи на Стерлинг да ги преземе услугите за храна и пијалаци на стадионите и во приватните ложи.

„Доколку одлучиш да ја прифатиш позицијата“, ѝ имаше речено Ијан на Брук вечерта кога формално ѝ ја понуди работата за време на вечерата во Соња, „твојата прва задача како главен советник ќе биде да ја заклучиш зделката за стадионите.“

„И после што?“ го имаше прашано Брук.

„И после ќе бидеш дел од тим кој ќе изгради цела дивизија за спорт и забава во рамките на Стерлинг“, ѝ имаше речено тој. „Стадиони. Арени. Игралишта за бејзбол.“

Брук мораше да признае дека беше импресионирана од неговите амбиции. Таа во тоа време работеше во корпоративниот оддел на една адвокатска фирма и беше соработникот со примарна одговорност за сите работи поврзани со Ресторани Стерлинг. Со оглед на тоа што Брук дотогаш веќе го знаеше Ијан со години, таа знаеше дека тој имаше размислувано за вработување на сопствен адвокат. Меѓутоа, она што не го знаеше беше дека тој планирал да ѝ ја понуди позицијата *нејзе*. „Не те плаши тоа што имам само пет години искуство?“

„Те имам видено во акција многупати, Брук. Ти си силна и цврста кога треба да бидеш и можеш да

шармираш мажи кои имаат трипати поголемо искуство од тебе.“

„Па, да. Иако се обидувам да не го искористувам тоа премногу често.“

Ијан тогаш ѝ се исклешти. „Ми се допаѓа твојот стил - и уште нешто што е подеднакво важно, ми се допаѓаш ти. Па, мислам дека подобро прашање овде би било, дали ти мислиш дека можеш да се справиш со работата?“

Директно прашање. За среќа, ни Брук никогаш не вртеше одоколу, а ентузијазмот и амбицијата на Ијан беа заразни. Ова беше можност да се ризикува. Да се влезе во млада компанија која дефинитивно растеше. Па пред да му одговори на прашањето, таа го погледна директно во очи. „Апсолутно.“

Затоа што Брук Паркер беше жена која очекуваше блескава иднина. И си го имаше ветено тоа себеси многу одамна.

Две години подоцна, таа воопшто не се каеше што ризикуваше со Стерлинг. Компанијата имаше забележано значаен раст откако таа стана главен советник, особено во нивната дивизија за спорт и забава. Откако заврши со преговорите за стадионите, Брук и уште двајца членови од „тимот од соништата“ на Ијан - потпретседателот на одделот за продажба и потпретседателот на одделот за логистика - имаа потрошено многу време на умилкување и освојување идни клиенти. А кога добија договор да ги преземат прехранбените услуги во Јунајтед Центар - домот на Чикаго Булс и петтата најпрофитабилна спортска локација во Северна Америка - организираа забава и сите се забавуваа како дирекцијата на Стерлинг да беше вратена во 1999 година.

Неколку месеци подоцна, се упатија кон Далас, каде Брук и двајцата потпретседатели ја имаа направено својата најдобра продажна презентација, преговарајќи за договор со Каубоите. Брзо после тоа, потпишаа договор и со стадионот Доџер.

За време на преговорите со Доџер, на нивниот главен советник, една жена со која Брук имаше изградено пријателска врска, случајно ѝ се испушти дека чула оти луѓето во компанијата Л.А. Арена - кои го поседуваа центарот Степлс, дом на неколку големи спортски клубови - исто така биле незадоволни од добавувачот на храна и пијалаци и сакале да направат промена веднаш штом истече нивниот моментален договор.

Па така тимот од соништата нападна додека железото сè уште беше жешко.

И сега, под претпоставка дека немаше да се јави некаква заебанција во зделката што Брук денес ја финализираше со адвокатите на Л.А. Арена, Ресторани Стерлинг наскоро требаше да го додаде и центарот Степлс, најпрофитабилната спортска локација во државата, на својот список.

Со еден збор, тие беа јаки.

Стерлинг беше возбудливо, интересно, напорно и апсолутно исцрпувачко место за работа. Да, се разбира, сето ова значеше дека Брук имаше неодредено и страшно долго работно време, но таа веруваше во компанијата и во својата улога таму. Без разлика дали преговараше за мултимилионски договор со главниот советник на некој клуб или истражуваше интерна жалба за тоа дека некој од нивните пекари ги фаќал келнерките за газ, никогаш - ама баш никогаш - немаше здодевен момент.

Кога излезе од лифтот на третиот кат, Брук тргна низ ходникот кој водеше кон канцелариите на Стерлинг. Таа ги отвори вратите од матирано стакло и ја поздрави рецепционерката. Според часовникот на сидот, сè уште имаше петнаесетина минути за да си го изеде ручекот пред конференцискиот повик. Доволно време.

„Се вратив“, ѝ кажа на Линзи, нејзината асистентка, која седеше на бирото пред канцеларијата на Брук.

„Те побараа неколку души додека беше излезна“, рече Линзи. „Прво Џастин. Рече да му се јавиш веднаш штом се вратиш.“

Оваа порака малку ја изненади Брук. Таа и Џастин, исто така познат како Згодниот Доктор, се гледаа нешто повеќе од четири месеци и таа можеше да изброи на една рака колкупати се имаше слушнато со него од канцеларија. Двајцата секогаш беа страшно зафатени во текот на денот, па едноставно беше полесно да му испрати мејл или порака на враќање од работа. „О-о. Се надевам дека не ме бара за да ми откаже за вечер. Имаме резервирано во Растик Хаус“, рече таа, мислејќи на ресторанот на северната страна од градот во кој беше практично невозможно да се резервира. И не, тој ресторан *не беше* дел од семејството Стерлинг.

„Предавник“, рече Линзи со широка насмевка. Таа ѝ подаде на Брук едно ливче со телефонски број на него. „А те побара и Кејд Морган од кабинетот на народниот правобранител.“

Е ова веќе го привлече вниманието на Брук. Речиси сите кои ги следеа локалните вести знаеја кој беше Кејд Морган. Како еден од првите асистенти на народниот правобранител во Чикаго, тој ја имаше стекнато својата репутација со комплетирање на неколку значајни случаи со корупција во владата - и, пред нешто повеќе од една година, познатиот случај со „Твитер терористот“ кој имаше привлечено интернационално внимание. Кејд Морган беше познат како паметен тип, разоружувачки шармантен пред судии и пороти и цврст како шајка против своите противници.

А што мајка бараше од Брук, таа немаше поим.

„Кажа ли во врска со што ме бара?“ праша Брук.

„Не. Рече само дека би сакал да му се јавиш најбрзо што можеш. Беше многу јасен во врска со тоа.“

Оваа неочекувана порака од кабинетот на народниот правобранител направи Брук да се чувствува малку... вознемирено и обеспокоено.

Кејд Морган беше обвинител кој се справуваше со големи случаи кои добиваа многу внимание од медиумите. Што и да беше ова, сигурно не беше пријателски повик за дружба.

А како главен советник во Ресторани Стерлинг, нејзините долги копја веднаш се кренаа.

„Фала, Линзи.“ Брук влезе во својата канцеларија и ја затвори вратата зад себе, обидувајќи се да не се потресува многу од пораката на Морган. Таа се потсети дека не знаеше што сака тој, па немаше за што да се грижи. Сè уште.

Никогаш здодевен момент, си помисли повторно додека се сместуваше на своето биро и го отвори такото. Вршејќи повеќе работи истовремено, како и обично, таа касна едно залче додека го вртеше бројот на Џастин, веднаш ставајќи го на интерфон.

„Еј“, му рече кога тој крена на мобилниот телефон. „Не бев сигурна дека ќе те добијам.“ Таа веднаш можеше да го замисли во униформата - ѝ беше лесно да ја извади сликата пред очи, бидејќи веќе го имаше видено облечен во неа неколкупати доцна навечер после втора смена.

„Излегов на една кратка пауза“, рече Џастин. Неговата гинеколошка ординација беше лоцирана на само неколку блока од канцеларијата на Брук, што им одговараше кога сакаа да седнат на ручек заедно. Иако, кога подобро размисли, Брук сфати дека тие имаа седнато на ручек заедно само еднаш, на почетокот кога почнаа да се гледаат.

Неговиот глас беше полн со извинување. „Штотуку испратив една од моите пациентки во болницата за да ѝ дадат провокација. Таа е отворена само половина сантиметар, но веќе е во четириесет и првата недела со гестациски дијабетес. Со оглед на тоа што ова ѝ е прво бебе, ноќва би можела да биде страшно долга. Извини што морам да ти откажам вака.“

„Проклети бебиња. Некој мора да им објасни што се тоа специјални вечери за состаноци“, рече Брук на шега. И покрај тоа што беше разочарана сега кога знаеше дека нема да го види Џастин вечерва, таа разбираше дека во работата понекогаш искрснуваа конфликти. Па по ѓаволите, таа и самата мораше да

презакаже два состанокa месецов поради итни случаи кои мораше да ги среди во канцеларијата.

„Да. Така.“ Тој си го прочисти грлото како да се колебаше во врска со тоа што сакаше да го каже следно. „Јас и ти дефинитивно се промашуваме често во последно време.“

Ау, таа очигледно му недостигаше на згодниот доктор. И тој беше во право; ова беше зафатен месец. Таа службено помина скоро цела недела во Лос Анџелес, работејќи на зделката со центарот Степлс, а потоа, по враќањето, беше затрупана во работа, обидувајќи се да надомести за изгубеното време. Се чинеше дека во последно време таа и Џастин беа истовремено слободни само помеѓу одинаесет часот навечер и пет часот наутро. „Па тогаш ајде да не се промашиме вечерва, дури и ако не можеме да одиме на вечера“, предложи таа. „Ајде испрати ми порака кога ќе завршиш во болницата и дојди накај мене?“

„Тоа веројатно ќе биде околу два часот по полноќ.“

„Знам. Но ако го земеме предвид фактот дека тоа е единствениот период од денот кога двајцата сме слободни, тогаш е или тоа или ништо“, рече Брук.

„Да, дефинитивно изгледа како ние да функционираме само така. Не дај Боже некогаш да отидеме на вистински состанок.“

Кога ја слушна фрустрацијата во неговиот глас, срцето на Брук ѝ се спушти во петиците.

Немој пак.

Таа се обиде да ги изглади работите. „Види, знам дека работите беа малку луди кај мене со овие службени патувања во Лос Анџелес. Ти си доктор, знаеш како е - и твојот распоред е подеднакво лош.“ Ако веќе мораше да признае, таа во моментот се чувствувааше малку одбранбено настроено и имаше потреба да го потенцира тоа.

Тој воздивна. „Знам. Вечерва е моја вина. И после следниот пат, нешто ќе ти искрсне тебе.“

„Разговаравме за ова уште кога се запознавме.“

Со оглед на нејзиното незавидно минато во однос на врските, таа уште од самиот почеток беше искрена и отворена со него за барањата на нејзината работа.

„Во право си, разговаравме“, рече тој. „И да бидам искрен, јас тогаш си мислев дека сум добил џек пот. Ми одговараше тоа што ти никогаш не се лутеше кога морав да ги откажам плановите или кога ќе заборавав да ти се јавам. И никогаш не се жалиш дека не те изнесувам доволно. По ѓаволите, на моменти се чувствувам како да сум во врска со маж.“

Пааа, супер тогаш. „Мене не мораш да ме шеташ по ресторани и да ме честиш вечери, Џастин. Јас можам да влезам во осум врвни ресторани во градов каде секој вработен практично ќе трча за да се погрижи да бидам задоволна.“

„Жалам, Брук“, рече тој со каење. „Но ова... повеќе не функционира за мене. Ми се допаѓаш. Ти си одлична девојка и имаш неверојатни билети во ложа за речиси секој спортски натпревар. Навистина уживам кога почнуваат да шетаат со количките за десерти.“

На Брук ѝ беше мило што очигледно имаше високи оценки кога стануваше збор за најважните работи во животот. „Но?“

„Но се чини дека си страшно фокусирана на твојата кариера во моментов - што, немој да ме сфатиш погрешно, е во ред - само што, па, јас имам триесет и четири години. Почнувам да мислам на женење, на деца, на големата слика. И претпоставувам дека она што се обидувам да го кажам е дека... Јас не можам да видам една жена како тебе во таа голема слика.“

Брук трепна. Леле.

Една жена како тебе.

Тоа болеше.

„Да му ебам мајката, тоа звучеше некако грубо“, рече Џастин. „Сакав само да кажам дека ти си страшно независна, а јас воопшто не знам дали сакаш да се мажиш или да имаш деца и во најголемиот дел од времето си

мислам дека ти треба само топло тело за повремено да те гушка и...“

„Чекај малку. Ова е *не-грубата* верзија?“

„Извини“, рече тој, звучејќи засрамено. „Јас само мислам дека ние бараме различни работи. Јас сакам...“

„Девојка за во големата слика“, го прекина Брук. „Сфатив.“ Дефинитивно немаше потреба да ѝ ги дообјаснува работите или да ѝ црта.

Кога на линијата се спушти непријатна тишина, Брук погледна на саатот на нејзиниот телефон. „Ич не сакам да го кажам ова, бидејќи очигледно овие се оние работи што ме прават девојка за во *малата* слика, но морам да одам. Имам конференциски повик со група адвокати во Лос Анџелес кој не може да се презакаже.“

„Разбирам. Терај си ја работата. До видување, Брук.“

Откако спуштија, Брук долго време зјапаше во телефонот.

Уште еден паднат војник.

Ова ѝ беше трето раскинување откако почна да работи во Стерлинг. Таа очигледно беше западната во еден калап со нејзините врски, една шема каде сè беше супер на почетокот, а потоа некаде околу четвртиот месец работите почнуваа да одат по *ѓаволите*. Мажите обично ѝ одржуваа некаков говор во врска со „преминување на следното ниво“ или за барање „нешто повеќе“ од добар секс на полноќ после долг, работен ден.

„Чекај малку. *Маж* ти го има кажано ова?“ Нејзиниот најдобар пријател, Форд, беше шокиран и згрозен од ова кога седнаа на пијалак после Раскинувањето Број Два. „Некој со вистински пенис?“

„Двајца досега“, му имаше речено Брук, а нејзината гордост дефинитивно беше повредена поради тоа што повторно ја имаа откачено. „Не ми е јасно. Јас не им правам никаков притисок на овие мажи. Им давам простор колку сакаат и сексот е доволно добар. Што друго би можел да побара вашиот пол од една врска?“

„Пиво и чипс во кревет?“

„Ова е советот што ми го нудиш, твојот просветлувачки увид во машката перспектива? Пиво и чипс во кревет?“

На ова, Форд ѝ имаше упатено една лесна, широка насмевка. „Ти знаеш дека мене не ме бива за врски. Дурри ни за врските на другите луѓе.“

А судејќи според денешниот развој на настаните со Џастин, Брук можеше да заклучи дека ни таа не беше ништо подобра.

Јас не можам да видам една жена како тебе во таа голема слика.

Телефонот на Брук засвони, прекинувајќи ги нејзините мисли.

„На линија се Џим Шварц, Ерик Келер и Пол Филдинг“, рече нејзината секретарка, мислејќи на адвокатите од Лос Анџелес. „Да ве поврзам?“

Така. Назад на работа - немаше време за самосожадување. Кога го врати своето оладено тако назад во кесата и посегна по својот телефон, Брук ја забележа пораката на нејзиното биро и премногу доцна се присети на повикот од кабинетот на државниот јавен обвинител. Па, Кејд Морган мораше да причека.

Таа ѝ рече на својата секретарка да ги поврзе останатите адвокати и собра сили да внесе весела нота во својот глас. „Како се моите тројца омилени адвокати од Лос Анџелес денес?“ праша.

Како што велеа во Холивуд, шоуто мораше да продолжи.

Два

КЕЈД ВЛЕЗЕ ВО ЛОБИТО со големи чекори и му ја покажа својата идентификација на човекот од обезбедувањето.

„Кејд Морган, од кабинетот на народниот правобранител, заедно со специјалните агенти Сет Хаксли и Вон Робертс“, рече тој, покажувајќи кон двајцата мажи во костуми кои стоеја зад него. „Дојдени сме да се видиме со Брук Паркер од Ресторани Стерлинг.“

Човекот од обезбедувањето посегна по списокот со посетители.

„Таа не нè очекува“, рече Кејд.

„Дооо-бро...“ Човекот вкочането се премести од една на друга нога додека гледаше во тројцата мажи. Кејд незагрижено чекаше, бидејќи многу добро знаеше како ќе излезе ова. Како што имаше научено за време на осумте години откако работеше како асистент на народниот правобранител, постоеја многу малку места каде што човек не можеше да влезе придружуван од страна на двајца вооружени ФБИ агенти.

По неколку секунди, човекот од обезбедувањето покажа кон тефтерот што стоеше на неговото сиво, мермерно биро. „Ке мора само да се потпишете.“

„Нема проблем.“ Кејд го грабна пенкалото и брзо го начкраба своето име.

„Кејд Морган. Плус двајца.“ Откако го спушти

пенкалото, забележа дека чуварот љубопитно гледаше во него. Кејд веќе беше навикнат луѓето да го препознаваат. А многу луѓе во овој град го препознаваа неговото име најмногу поради фамозните криминални случаи на кои работеше. Иако, не ретко, луѓето сè уште го паметеа и по неговата друга причина за слава.

Стражарот го впери показалецот во него. „Кејд Морган. Бек во Нортвестерн, така?“

Бинго.

„Така е“, рече тој.

„Кога беше тоа, пред дванаесет години?“ праша чуварот. „Се сеќавам дека го гледав твојот последен натпревар.“ Тој се исклешти. „Не е дека Нортвестерн стигнува до шампионатот секоја година, нели? Ти ги одведе тие момци таму.“

На ова, Кејд само скромно одмавна со раката. „Тимот беше добар. Имавме многу силна одбранбена линија таа година.“

Чуварот возбудено гестикулираше. „Таа последна игра беше фантастична. Најверојатно еден од најдобрите моменти што сум ги видел во студентско рагби. Штета за твоето рамо. Велат дека ќе станеше професионален играч.“

Ова беше вистина. Кејд можеби навистина ќе почнеше да игра рагби професионално да не беше нападна од страна на играч тежок сто и дваесетина килограми кој го имаше соборено на земја со целата своја тежина само половина секунда откако тој ја фрли топката. Кога паднаа на земјата, целата тежина на напаѓачот тресна на десното рамо на Кејд, раката со која фрлаше, и тој веднаш знаеше дека ситуацијата беше лоша. Неколку часа подоцна, откако со брзање го однесоа во ургентниот центар на болницата, рендген снимките потврдија дека имаше скршена клучка коска и скинат мускул на рамото.

Се покажа дека тоа била една од оние повреди кои ставаат крај на кариерата.

Кејд кимна кон лифтовите. „На кој кат е Стерлинг?“ го праша чуварот.

„Ох. Да. На трети. Канцелариите се на крајот од ходникот.“

Откако мусе заблагодари на човекот, Кејд и двајцата ФБИ агенти се упатија кон лифтовите. Агентот Робертс почека да се затворат вратите од лифтот. „Знам дека ти е смачено од едниов ист муабет, но не знам колку.“

Кејд само ги крена рамениците. „Тоа е еден од оние спортски моменти за кои луѓето сакаат да зборуваат.“ Тој погледна во чашата од Старбак што Вон ја носеше, намерно менувајќи ја темата. „Доби уште една шанса да ѝ ја покажеш твојата значка на слатката келнерка?“

Тој и Вон се знаеја седум години, уште откако работела на првиот заеднички случај, едноставно судење за грабеж на банка. Тоа на двајцата им беше прво застапување пред порота - Кејд како обвинител и Вон како агент сведок - и во најголем дел, ни едниот, ни другиот немаа поим што правеа. Како и да е, тие некако успеаја да добијат пресуда „виновен“ па отпосле отидоа на пијалак за да прослават и ја поминаа речиси цела вечер исмевајќи се еден со друг за грешките и забанциите во судницата. Беа добри пријатели уште оттогаш.

Како одговор на прашањето на Кејд, Вон му упати еден убиствен поглед на агентот Хаксли, кој му беше партнер во дивизијата за чиновнички криминал во изминатата година. „Му кажа за тоа?“

„Многу јасно дека му кажав. Тоа беше еден од најмалку галантните потези за шармирање кои некогаш сум ги видел.“ Хаксли ја извади својата значка, преправајќи се дека е Вон. „Ќе платам за кафето со вкус на ванила со мојата Старбак картичка, која - па, види мајката - ми стои баш овде до мојата ФБИ значка.“

„Не беше така. Ти кажав, *таа побара* да ја види значката.“

„А од каде знаеше таа дека си агент?“ праша Кејд.

„Има шанси да ѝ го спомнав тоа во една прилика.“

Вон невино се исклешти. „Што? Оваа работа ги импресионира дамите.“

Лифтот пристигна на третиот кат. „Да, така. Сигурен сум дека помислила дека си опасен мангуп со твоето кафе од ванила.“ Кејд излезе од лифтот, водејќи ги другите двајца мажи надолу по ходникот. Кога се приближија до канцелариите на Стерлинг, динамиката меѓу нив многу брзо се претвори во професионална.

„Што мислиш, како ќе реагира Брук Паркер?“ го праша Хаксли Кејд.

Па, ако Кејд беше човек кој се обложува, тој ќе ги ставеше своите пари на претпоставката дека главниот советник на Стерлинг ќе биде малкуцка изнервиран од ненадејното и неочекувано појавување на асистентот на народниот правобранител со двајца ФБИ агенти во нејзината канцеларија.

Реално, ова веројатно беше нешто во што не би уживале најголем дел од луѓето.

Но за жал, овде времето беше од суштинска важност. Тие имаа нешто повеќе од четириесет и осум часа за да склопат сè и тој мораше да поразговара со Брук Паркер пред таа да си замине од работа за викендот. Немаше друг избор, освен да понесе засилување. „Сигурен сум дека госпоѓицата Паркер ќе ја види вредноста во соработката со нас откако ќе ѝ ја објаснам ситуацијата.“

Хаксли крена една веѓа. „А ако не ја види?“

„Тогаш пак ќе ѝ ја објаснам.“

Добро, да, Кејд знаеше дека она што го бараа од госпоѓицата Паркер беше малку... невообичаено. И баш од таа причина, тој имаше намера да биде културен и учтив за време на оваа средба. Меѓутоа, на крајот од денот, не гаеше голема надеж дека таа ќе се согласи да игра по нивно. Дел од ова верување произлегуваше од фактот што тој генерално веруваше - и можеби ова беше едноставно идеалистот обвинител во него - дека разумните чесни граѓани кои ги почитуваа законите ја разбираа вредноста на извршувањето на својата граѓанска должност кога некој ќе го побара тоа од нив.

А онаа попрактичната, циничната страна од него велеше дека дури и неразумните луѓе знаеја дека не треба да им станат непријатели на народниот правобранител и ФБИ.

Кејд ги турна стаклените двојни врати на кои беше изгравирано името *Ресторани Стерлинг* и влезе во канцеларијата. Тоа беше софистициран простор, модерен и комфорен со мермерни подови во беж боја и многу природна светлина која влегуваше низ огромните прозорци кои се протегаа од под до таван. Пред него, една рецепционерка седеше зад своето биро од дебело мат стакло, погледнувајќи ги како да ги очекувала. Чуварот од долу веројатно ја имаше известено дека се качуваат.

„Виe мора да сте Кејд Морган.“ Нејзиниот поглед се премести кога агентите Хаксли и Робертс влегоа во канцеларијата веднаш зад него. „И еве ги плус двајцата.“ Таа го крена телефонот на нејзиното биро. „Ќе ѝ кажам на госпоѓицата Паркер дека сте тука.“

Кејд кимна. „Ви благодарам.“

Тројцата мажи се упатија кон чекалната каде Хаксли и Вон седнаа еден спроти друг на кожните крем столици. Кејд продолжи да стои, рацете опуштено ставени во џебовите на панталоните. Забележувајќи ги врамените фотографии на сидот, тој се доближи и виде дека тоа беа слики од ентериерите на осумте ресторани на Стерлинг.

Неговиот поглед прелетуваше врз фотографиите сè додека не го најде ентериерот на Соња, најдобриот ресторан на Стерлинг лоциран баш во истата оваа зграда каде што Кејд моментално стоеше, само еден кат подолу од канцелариите на компанијата. Ако сè одеше според планот, токму тој ресторан можеше да биде местото каде тој ќе ги собере последните докази кои му беа потребни за да затвори еден валкан политичар.

Минатата зима, ФБИ имаа добиено дојава дека сенаторот на Илиноис, Алек Сандерсон, прима мито во замена за политички услуги. Со оглед на политички

чувствителната природа на обвинувањата, ФБИ го имаа донесено предметот во кабинетот на државниот јавен обвинител, а Кејд беше назначен за водечки обвинител. За време на петмесечната истрага, Кејд и ФБИ имаа заклучено дека информантот навистина бил во право. Тие имаа собрано докази дека сенаторот Сандерсон прифатил над шестотини илјади долари во мито, пари кои ги криеше со помош на фиктивна компанија, во замена за шведска маса од корумпирани услуги: спонзорирање или поддржување закони кои би им помогнале на разни бизниси, насочување државни пари за напредување на интересите на одредени лобисти и поддржување на други сенатори и чиновници.

Кејд беше решен да го изнесе случајот пред големата порота - веднаш штом тој и ФБИ го решат овој еден последен дел од истрагата.

Со помош на озвучувањето на телефоните на Сандерсон од страна на ФБИ, тие дознаа дека сенаторот бил во преговори со Чарлс Торино, директор на болницата Парк Поинт на западната страна од градот кој беше екстремно загрижен дека Парк Поинт би можел да се најде на списокот на здравствени институции кои би можеле да се затворат од страна на државата. За време на нивните дискусии, Торино имаше предложено сенаторот да најде потенцијална алтернатива за затворањето на болницата, нешто од што „двете страни би можеле да имаат корист“. И потоа, претходната вечер, ФБИ имаа снимено уште еден разговор меѓу Торино и Сандерсон, во кој Торино се имаше понудено да го однесе сенаторот на вечера во ресторанот Соња во недела за да дискутираат за деталите на „нивниот потенцијален договор“ лице в лице.

Кејд имаше претчувство дека точно знаеше за каков „потенцијален договор“ ќе дискутираат сенаторот и директорот на болницата за време на таа вечера.

И тој сакаше да го чуе тој разговор со *свои уши*.

Една личност - Брук Паркер - можеше да му помогне во тоа.

Вон стана и застапа покрај Кејд за да ја разгледа фотографијата со ентериерот на Соња. „Фин ресторан. На вакво место сигурно има безбедносни камери.“ Тој зборуваше тивко за рецепционерката да не ги чуе.

Мислите на Кејд беа синхронизирани со оние на агентот. „Ќе биде супер ако успееме да ја снимиме нивната средба.“ Дури ни најшармантните политичари не можеа да се извлечат од тужба кога ќе ги фатеа како прифаќаат мито на камера.

Вон подразмисли за ова. „Зависи од тоа каде се поставени камерите. Ќе мора да го прашаеме главниот советник.“

„Под претпоставка дека таа некогаш ќе се појави.“ Кејд погледна на саат и виде дека Брук Паркер ги имаше оставено да ја чекаат десет минути. Среќа за неа што тој денес планираше да биде исклучително фин тип, инаку веќе ќе му кажеше на Вон да почне да мавта наоколу со својата ФБИ значка за да ги раздвижи работите.

И баш тогаш, го слушна Вон како зборува под нос, „Ух, брате... ако треба да глумиме добар и лош џандар како дел од ова, јас овој пат дефинитивно сакам да бидам добриот џандар.“

Кога го слушна тонот на својот пријател, Кејд се сврте и ја виде Брук Паркер за првпат.

Хм.

Облечена во тесно, сиво здолниште до колена, беж свилена кошула и високи црни штикли, таа самоуверено помина покрај рецепцијата. Нејзината коса, што ја носеше собрана во софистицирана, извртена пунца, имаше боја на старо, скапо злато, а нејзините занесни, светло зелени очи беа фиксирани директно на Кејд додека одеше накај него.

„Господине Морган“, рече таа топло кога ја подаде раката. „Можев да Ве спасам од доаѓањето дотука. Што-туку завршив со тричасовен конференциски повик и Вие ми бевте следен на распоредот.“

„Не ми беше тешко, воопшто“, одговори Кејд, подеднакво глатко, додека неговата рака се замотуваше

околу нејзината. „Мислам дека е уште подобро што се среќаваме вака.“ Тој покажа кон Вон и Хаксли, кои веќе имаа истапено напред, очигледно нетрпеливи да ја запознаат госпоѓицата Брук Паркер од Ресторани Стерлинг и Прекрасни Зелени Очи. „Ова се специјалните агенти Робертс и Хаксли од Федералното Биро за Истраги. Ако ова е погодно време за Вас, би сакале да поразговараме неколку минути. Насамо.“

Таа се ракуваше со двајцата агенти, без да трепне со око на барањето. „Се разбира. Следете ме господа, може да поразговараме во мојата канцеларија.“

Таа ги поведе покрај рецепцијата, надолу по ходникот кон една аголна канцеларија. Брук застапа покрај вратата и им даде знак на тројцата мажи да влезат внатре. „Слободно раскомотете се.“

Кејд влезе и веднаш почувствува канцелариска љубомора. Во центарот на просторијата стоеше едно големо, богато, директорско биро од махагони, а наоколу низ просторијата имаше големи вградени полици за книги од истиот материјал. Со оглед на тоа што канцеларијата се наоѓаше на агол, на двата сида кои гледаа кон авенијата Мичиген имаше прозорци од под до таван кои даваа поглед кон блескавата, сина вода на езерото Мичиген.

„Добар поглед“, рече тој, седнувајќи на едно од столчињата пред бирото на Брук. Вон повлече едно столче од малата мермерна маса во аголот на канцеларијата и седна десно од Кејд, а Хаксли пак седна на столчето лево од Кејд.

„Фала.“ Брук ја затвори вратата од канцеларијата и седна спроти тројцата мажи, зад нејзиното импресивно махагони биро. Таа ги преклопи рацете. „Па, господине Морган, сега кога сме само ние четворица, ајде да ги баталиме формалностите. Вие очигледно сакате да *демонстрирате нешто* штом се појавувате во мојата канцеларија со двајца ФБИ агенти под рака. За што и да се работи овде, претпоставувам дека е итно.“ Таа прејде на главното. „Дали компанијава е во некаква неволја?“

По ѓаволите, Кејд уште се немаше ни раскомотено на столчето пред таа да почне со лавината зборови. Не дека ги негираше нејзините обвинувања - да, тој сакаше да *демонстрира нешто*. Можеше да побара само еден од агентите да му се придружи на состанокот, но некој би можел да рече дека си мислеше дека повикувањето на двајцата ќе помогне во потенцирање на итноста на ситуацијата.

Или, некој исто така би можел да рече дека стануваше збор за потег со кој се покажува моќ.

Часовникот тропкаше за оваа операција и Кејд не се плашеше да ги стегне и пофали своите обвинителски мускули за да ги забрза работите. Тој одговори на прашањето на Брук со слична отвореност. „Ресторани Стерлинг не е во неволја.“

На нејзиното лице блесна искра од олеснување. „Добро тогаш. Добро.“ Тогаш ја накоси главата, како да ѝ текнало нешто. „Дали сум *јас* во неволја?“

Имаше нешто во начинот на кој таа долета како бура со нејзините нездраво високи штикли и опасен став кој направи Кејд да ја загуби способноста за воздржување од една мала шега. „Не знам“, рече тој, кревајќи една веѓа. „Да не има нешто што сакате да ни кажете, госпоѓице Паркер?“

Таа зјапаше во него.

Можеби сепак требаше да се потруди да се воздржи.

„Ова навистина ми беше долг ден, господине Морган“, рече таа. „Можеби би можеле да го премотаме делот од состанокот кој се темели на обвинителски буцкања и шеги?“

„Но тоа е мојот омилен дел.“

Таа воздивна. „Толку од тој предлог.“

Кејд се воздржа за да не се насмее. Тој одлучи да ги прескокне остатокот од добронамерните шеги - кои секако не поминуваа којзнае колку добро - и да прејде на главното. „Дојдовме затоа што ни треба Ваша помош.“

Ова ја изненади. „Моја помош?“ Кога сфати дека

никој од Стерлинг нема да биде изнесен од канцеларијата со лисици, таа малку се опушти. „Добро“, рече, сè уште задржувајќи го благо претпазливниот тон. „Кажете ми како можам да ви помогнам.“

„Има двајца мажи кои во недела вечер ќе вечераат во Соња“, рече Кејд. „Очекуваме нивниот разговор да биде релевантен за една истрага што ја водиме во моментот. Па би сакале да ги слушаме со Ваша помош.“

Брук изгледаше збунето. „Не сум сигурна дека Ве следам.“

„Би сакале да ја озвучиме нивната маса“, рече Кејд едноставно.

„Ох.“ Крајчињата од нејзината уста се поткренаа. „Мислев дека такви работи се прават само на телевизија.“

„Ние сме ФБИ, госпоѓице Паркер“, се вмеша Вон. „Имаме секакви трикови во ракавите.“

„Се разбира. И како би функционираше овој конкретен трик кога би одлучила да ви помогнам?“

Вон, заедно со Хаксли, беше одговорен за техничките аспекти на оваа операција. Но кога стануваше збор за справување со адвокати, Кејд генерално беше главен. Па така агентите му упатија по еден брз поглед, барајќи дозвола да продолжат понатаму.

Кејд кимна.

Вон се навали напред на столчето додека објаснуваше. „Ќе треба да ни дадете пристап до ресторанот во време кога е затворен. Ние ќе ја поставиме опремата за озвучување под масата, ништо што би можело да биде забележано од страна на келнерите или другите гости. А потоа, во недела вечер, Вие ќе треба само да се погрижите конкретните гости да седнат на таа маса.“

„И би сакале да сместиме двајца тајни ФБИ агенти на некоја друга маса во близина за да имаме некој кој едноставно ќе биде таму за да се погрижи сè да оди како што треба“, додаде Хаксли. „Јас ќе се погрижам за тоа, заедно со уште еден женски агент. Ние ќе изгледаме

како нормален пар на состанок - никој нема да забележи ништо.“

Брук неколку секунди зјапаше во нив.

„Вие сте сериозни за ова.“

„Мртви сериозни“, рече Вон.

„Како дел од некоја мистериозна истрага, Вие сака-те да озвучите една од масите во Соња, несомнено најексклузивниот ресторан во Чикаго, а потоа сака-те јас, главниот адвокат и советник на компанијата, да се погрижам овие ‘конкретни гости’ - за кои претпоставу-вам дека прават некакви многу матни работи - да сед-нат таму.“

Кејд, Вон и Хаксли се погледнаа.

Аха, горе-долу, тоа беше тоа.

Хаксли го крена показалецот. „Ох, и уште една ра-бота. Треба да се погрижите јас и тајната агентка да добиеме маса во близина.“

„Така. Не би сакала да заборавам на тој дел.“

„Најезнатиот дел ќе биде луѓето да се седнат на масата што ќе биде озвучена“, рече Вон. „Вие ќе морате да ѝ кажете на хостесата каде да ги смести, но без да ѝ откриете зошто. Оваа операција мора да остане довер-лива. Доволно е макар и само една погрешна личност да дознае што се случува и сè да отиде по ѓаволите.“

Брук се навали наназад на фотелјата и долго време не рече ништо. „Зар не мислите дека ова е премногу за да го побарате од некого во...“ таа погледна на саат, „во 16.30 часот во петок?“

Кејд заклучи дека беше време повторно да се врати во разговорот. „Навистина се извинуваме за непријат-ностите, госпоѓице Паркер. Ние штотуку дознавме за оваа можност, синоќа. Иако морам да истакнам дека јас се обидов да Ве контактираам порано попладнево.“

Нејзиниот поглед се впери во него и судејќи според пркосната искра во нејзините очи, Кејд знаеше дека делот на Хаксли и Вон во оваа дискусија беше завршен.

Од овој момент, па натаму, тој и Брук Паркер од Ресторани Стерлинг мораа да го решаваат ова на ад-вокатски начин.

Ајде удри.

Три

„ИМАТЕ СУДСКИ НАЛОГ за да го направите ова?“ праша Брук.

„Не.“ Седнат спроти неа, во придружбата на двајцата ФБИ агенти, Кејд воопшто не изгледаше загрижено за ваквите здодевни детали. „Но можам да набавам, ако е неопходно.“

Судејќи според неговиот иритантно самоуверен тон, Брук имаше чувство дека асистентот на народниот правобранител, Кејд Моран, беше човек кој е навикнат работите секогаш да бидат по негово. И дефинитивно изгледаше така, со неговата силна вилица, темнокафена коса, атлетска градба и кобалтно сини очи. Човекот беше исклучително привлечен и згоден - таа требаше да нема очи за да не го забележи тоа - и воопшто не се сомневаше дека ова му беше од корист во и надвор од судницата.

„Веројатно можете да добиете судски налог за да поставите неколку микрофони во ресторанот по итна постапка“, заклучи таа. „Но сепак ќе Ви треба некој внатрешен за да се погрижи метата да седне на правилната маса.“

„Вистина“, се согласи тој. „Ќе биде многу тешко да го изведеме ова без Ваша помош.“

Барем можеше да го признае тоа. „Уште пред да

почнам дури и само да размислувам да се согласам на ова, ќе морам да знам кој е таргетот и за што ја истражувате оваа личност или личности.“

Кејд затресе со главата. „За жал, природата на оваа истрага е доверлива. Што се однесува до идентитетот на личноста, ќе Ви ја дадеме таа информација во соодветно време за да знаете кого да седнете на озвучената маса, откако ќе ја добиете Вашата согласност за соработка.“

Меѓутоа, Брук не беше расположена да дебатира по оваа точка. „Јас имам одговорност да ги штитам интересите на Стерлинг, господине Морган, а тоа ја вклучува и безбедноста на нашите вработени и муштерии. Од каде да знам јас, можеби личноста која ја гоните е шеф на организиран криминал или некој крал дилер или некаков друг опасен криминалец. Што ако овие двајца мажи откријат дека масата им е озвучена? Што ако забележат дека агентот Хаксли и неговата лажна девојка се тајни агенти, па ги извадат пиштолите и почнат да пукаат во луѓе? Можете ли да замислите на каков ризик би била изложена компанијата ако некој заврши повреден, а јас претходно сум знаела дека во еден од нашите ресторани ќе се изведува потенцијално опасна операција за време на редовното работно време?“

Кејд подразмисли за ова. „Како што реков, не можам да ја откријам природата на нашата истрага“, рече тој најпосле. „Но можам да Ве уверам дека ниту еден од двајцата мажи кои ќе бидат во Соња во недела вечер не се смета за опасен. Никој нема да извади пиштол и да почне да пука во Вашиот ресторан. Ова не е филм.“

„Сепак би сакала да ги добијам имињата.“

Неговите сини очи храбро гледаа во нејзините. „Добро се ценкате, госпоѓице Паркер.“

„Во спротивно не би си ја вршела работата.“

„Хмм.“ Тој се истегна на столчето, изгледајќи смешно згодно и привлечно без да се труди, а секој сантиметар од него во тој дизајнерски тегет костум на риги личеше на неверојатно успешен адвокат. „Вака сега, обично, ова би бил делот каде што би морал да

Ви одржам еден опасен говор за тоа дека би можел да Ве тужам за опструкција на правда и да добиете казна затвор доколку ја откриете доверливата природа на информацијата што ќе Ви ја дадам.“ Тој ѝ упати една широка, шармерска насмевка. „Но за среќа, бидејќи сте адвокатка и веќе го знаете тоа, можеме да го прескокнеме делот од говорот во кој јас треба да изигрувам опасен тип. Што е фино, бидејќи тој дел од разговорот може да стане навистина непријатен.“

Можеби се должеше на фактот дека Брук, навистина, имаше лош ден. Таа имаше добиено корпа од згодниот доктор, имаше поминато три часа на телефон со адвокатите на центарот Степлс кои ја даваа за секој минијатурен и неважен дел од нивниот договор за прехранбени услуги и немаше каснато ни два бедни залака од пилешкото тако што си го купи заедно со стопениот и неиспиен милкшејк од јагода и манго. Таа беше уморна, гладна и до пред десетина минути со душа ја чекаше првата сабота после цела вечност кога нема да мора да работи. Па, да - таа можеби се чувствуваше екстра нерасположено и намкоресто поради околностите кои немаа никаква врска со никој кој седеше во канцеларијата во моментот.

Но Кејд Морган сериозно почнуваше да ја вади од кожа.

Тој беше дојден овде, во нејзината канцеларија, да бара нејзина помош. А сега ѝ се закануваше со тужби за опструкција на правда - и како да сакаше дополнително да ѝ згазне на нерви, го правеше тоа со насмевка.

Па таа му ја возврати услугата. „Тоа е фино, господине Морган, затоа што на Вашиот говор во кој би изигрувале опасен тип, јас тогаш би морала да возвратам со мој говор каде јас би изигрувала опасна типка и би Ви кажала каде федералните обвинители кои доаѓаат во мојата канцеларија, барајќи помош, би можеле да си ги стават нивните закани за тужба за опструкција на правдата.“ Таа шармантно му се насмевна. „Па навистина ми е мило што можеме да ја прескокнеме целата таа грда работа. Фууј.“

И покрај тоа што нејзиното внимание беше фокусирано на Кејд, Брук со крајчето од окото можеше да види дека агентите Хаксли и Робертс зјапаа во сидот и таванот, очигледно обидувајќи се да се воздржат од смевање.

Кејд за момент се сепна, за првпат откако влезе во нејзината канцеларија, но во неговите очи многу брзо блесна нешто сосема друго. Можеби веселост.

А тоа ја изнервира уште повеќе.

„Добро, се разбравме, госпоѓице Паркер.“ Тогаш тој плесна со рацете, продолжувајќи понатаму. „Океј. Еве што можам да Ви кажам. Резервацијата е за во 19.30 часот, на име Чарлс Торино.“

Чарлс Торино.

Не, Брук немаше поим кој беше тој човек.

„Ќе Ви заштедам малку време за да не пребарувате на Google“, рече Кејд како да ѝ ги читаше мисли. „Тој е директор на една болница овде во Чикаго.“

„А другиот човек?“

„Сенатор Алек Сандерсон.“

Ах. Сега Брук почнуваше да разбира зошто се креваше олку голема прашина. Врз основа на делчињата од информации кои ги имаше - специјалните агенти од дивизијата за чиновнички криминал, фактот дека Кејд претходно имаше работено на неколку популарни случаи со корупција - Брук можеше да претпостави дека Илиноис си имаше работа со уште еден корумпиран политичар.

Како одговор на тоа, таа можеше да каже само една работа.

„Можам да ве внесам во Соња во седум часот во недела сабајле“, им рече таа. „Знам дека е рано, но вработените во кујната доаѓаат околу десет часот, а тогаш почнуваат да пристигаат и испораките на храна за вечерта. Верувам дека вие ќе сакате да завршите пред тоа.“

„Одговара“, рече Вон кој изгледаше задоволно од

овој договор. „После седум години работење во ФБИ, станувањето во шест часот наутро е луксузно спиење.“

„Мислам дека можеш да престанеш да ѝ кажуваш дека работиш за ФБИ, Робертс“, промрморе Хаксли под нос. „Разбра.“

Брук се воздржуваше за да не се насмее, помислувајќи си дека овие двајца специјални агенти навистина ѝ се допаѓаа, кога господинот Опструкција на правда мораше повторно да се вмеша.

„Што е со другиот дел од договорот?“ праша Кејд.

Брук погледна во него. „Мислите на сместувањето на Торино, Сандерсон и тајните агенти на правилните маси?“ Таа само ги крена рамениците. „Ќе ѝ кажам на хостесата каде сакам да бидат седнати гостите. Сигурна сум дека нешто ќе ѝ биде сомнително, но нема да рече ништо.“

„Делувате ужасно сигурно во тоа.“

„Јас сум главен адвокат и советник на оваа компанија, господине Морган. Ако побарам од вработен да зачува нешто за себе, така и ќе биде. Во секој случај, во недела вечер планирам и самата да бидам во ресторанот, чисто за да се осигурам дека нема да има некакви проблеми.“

„Ви благодарам“, рече тој. „Дозволете ми да Ви кажам колку многу ја цениме Вашата помош, во име на кабинетот на народниот правобранител и Федералното Биро за Истраги.“

„Повелете и другпат.“ Брук го погледна директно во очи за да ја потенцира значајноста на нејзините следни зборови. „И верувам дека кабинетот на народниот правобранител ќе го запомни ова доколку на Ресторани Стерлинг некогаш им притреба возвратна услуга.“

На ова, Кејд ја накоси главата, меркајќи ја со ненадеен сомнеж. „Каква услуга?“

Брук слатко му ги врати неговите претходни зборови. „Ајде само да речеме дека ќе Ви ја дадам таа информација во соодветно време.“ Таа ги потпре

лактите на масата, подготвена да прејде на деталите за претстојната задача. „Па, момци. Што друго ви треба од мене?“ ги праша Вон и Хаксли.

„Во оваа фаза, не ни треба многу“, рече Вон. „Можеби ќе имаме некои прашања кога ќе дојдеме во ресторанот во недела сабајле, но ќе озвучуваме само една маса. Тоа е прилично едноставна работа. За ФБИ.“ Тој се насмеа кога Хаксли ги зафрли рацете нагоре со неверување. „Ајде бе, ова го додадов намерно за тебе.“ Тогаш се присети на нешто, па го крена показалецот. „Впрочем, јас имам едно прашање. Имате ли безбедносни камери внатре во ресторанот?“

И покрај тоа што Брук не беше запознаена со рестораниите како што беа менаџерите, случајно се погоди да го знае одговорот на ова прашање. Минатата зима на снимките имаа фатено еден шанкер кој крадеше кредитни картички од муштериите. Откако го отпуштија типот, тие ги имаа предадено доказите во полиција. „Имаме. Претпоставувам дека ќе сакате да ги фатите сенаторот Сандерсон и Торино на снимка?“

„Како велат, една слика вреди илјада зборови“, рече Вон.

„Безбедносните камери внатре во ресторанот обично се фокусирани на влезот и шанкот, но можам да му кажам на одговорниот да се погрижи барем една од камерите да биде вперена кон масата што ќе ја одберете за вечерта“, рече Брук. „Верувам дека и тој ќе има прашања, но ќе смислам нешто.“

Хаксли и Вон се погледнаа. „Тоа би било совршено.“ Хаксли се сврте кон Брук, а изразот на неговото лице беше изненаден и благодарен. „Фала.“

Брук повторно го насочи своето внимание кон Кејд. „Уште една работа, господине Морган: ќе ми треба судски налог за видео снимките. Чиста формалност, тоа е нешто што го бараме секогаш кога им предаваме нешто на властите. Сигурна сум дека разбирате.“

Тонот на Кејд звучеше некако суво, веројатно не уживаше во фактот дека таа ја имаше преземено

контролата врз „неговиот“ состанок. „Можам да Ви донесам судски налог.“

После тоа привршија со состанокот, правејќи планови да се сретнат во ресторанот во седум часот наутро во недела. „Ќе ве најавам кај обезбедувањето за да ве очекуваат, па нема да имате никакви проблеми кога ќе стигнете“, им кажа Брук.

Таа ги испрати до вратата од нејзината канцеларија, каде што Хаксли и Вон се ракуваа со неа и повторно ѝ се заблагодарија за помошта.

Кејд застапа. „Момци, ќе се најдеме во лобито“, им рече на агентите.

Брук почека двајцата агенти да заминат пред да се сврти накај Кејд. Тој беше многу висок - сигурно околу метар и деведесет - па таа мораше да ја навали главата наназад за да го погледне во очи. „Планирате да ми се заканите со уште некоја федерална тужба, господине Морган?“

Тој направи еден чекор накај неа. „Знаеше дека ќе соработуваш со нас уште од самиот почеток, зар не?“

Ако веќе мораше да биде искрена... да. Или барем од оној момент во разговорот кога сфати дека нејзината компанија не беше во никаква правна неволја. И адвокатот и бизнисменката во неа знаеја дека човек не можеше туку-така да одбие да соработува со ФБИ и кабинетот на народниот правобранител. Кејд Морган можеби ја иритираше, но не постоеше сомнеж дека беше моќен човек во овој град.

„Заработувам од водење преговори за мултимилионски зделки“, му рече таа. „Ти можеби ја имаш моќта на судските налози и држиш говори како опасен тип, но и јас не сум баш новајлија за ценкање. Ти дозволив да озвучиш маса во Соња. Сè што сакав за возврат беше признание на услугата што Ресторани Стерлинг му ја прави на вашиот кабинет.“

Кејд ги прекрсти рацете преку градите.

Неговото сако се затегна околу широките раменици. „Само колку да бидеме на чисто, јас мислам дека

не се согласив на ‘услугата’ што ми ја побара.“

„Ниту пак ме одби. Значи согласноста се подразбира.“

Кејд гледаше во неа неколку долги секунди. „Не можам да одлучам дали си иритантно самоуверена или само...“ Тој подразмисли за ова, а потоа ги крена рамениците. „Не, немам ништо друго. Дефинитивно си иритантна.“ Очигледно сметајќи дека го решија ова, тој се сврте и си тргна. „Се гледаме рано сабајле во недела, Брук Паркер.“

И тогаш одмаршира од нејзината канцеларија под еднакво самоуверено како што влезе.

Иритантно до срж.